

Δ'ΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ JEAN DESTREM

Ο ΔΗΜΙΟΣ ΤΟΥ ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ

Ο Στρατοδικείο, τελειώνοντας...
λειά τή μυστική σύσκεψί του,
εξεβγάλε την απόφασί του.

Καθ'οτιον...
ταδικάζει στην έχαμη των ποιών,
στών δι' αγχόνης θάνατο.

Κατόπιν ο πρόεδρος γύρισε και
έλεπε στον αρχιφύλακα της φρουράς:

— Αρχιφύλαξ, οδήγησε άμεσα
στο κελλί τον τον κατάδικον...
Ή συνοφρυώσας τελείωσε...

Ήσαν άχόριστοι φίλοι αυτοί
άπό δύο στρατιωτικοί.
Και τό νόστιμον είνε, ότι δέν
έκανε ο ένας δίχως τον άλλο,

— Όσο και γάστο πνεύμα
άντιλογίας, φίλε μου,
έλεγε τώρα στον Μπλουίπερρου
ο συνταγματάρχης Χάρρισον,

— Τά παραδέχομαι όλα αυτά,
σεβαστέ μου συνταγματάρχα,

— Άπλούστατα, με ένα κομμάτι
σκοινί, διάβολε!

— Και βέβαια με σκοινί...
Μηπως είπα εγώ με σόμα;

— Όσο συνταγματάρχης
έξιψε με άμυρνανά τό κεφάλι
του και μοιμοφίσε σκεπτικώς:

— Εχεις μεγάλο δίκιο,
μά τά κέρατα του Σατανά...
Φτου!... Νά πάρη ή όργη,

— Εύχαρίστως, συνταγματάρχα
μου! άπάντησε ο Μπλουίπερρου

— Εδώ πρέπει να σάς πούμε,
ότι ή σκηνή αυτή γινόταν
στις αρχές Αυγούστου του 1780,

— Τρεις μέρες έπειτα
άπό τή συνομιλία του εκείνη,

— Ό Πέντρο αυτός,
πότε άρροφώτος στο λιμάνι
και πότε μπλωματής,

... λισ του πρότεινε ο Μπλουίπερρου
να περάση τό σκοινί στο
λαμπο ένός άνθρώπου...

— Έπειτα από λίγες μέρες,
τό μεσημέρι ακριβώς τής 18
Αυγούστου,

— Άφού πρῶτα ο κατάδικος
μίλησε στο συναγμένο
πληθος, και' άφού μόντζωσε
κατόπιν τά τέσσερα σημεία
του δρίζοντος,

— Τί να γίνη όμως;...
Που νάβρουν τον καλύτερο;...
Έτσι σκέφτηκαν όλοι,

— Άρχιζε να νυχτώνη
τόρα. Ό κόσμος κλεινόταν
στά σπιτάκια του νορξί-νορξί,

— Άφού πῆρε τήν άμοιβή
των ύπηρεσιών του άπό τό
ταμείο του φρουριού και'
έμαγε και χόρτασε,
έξάλωσε κατόπιν
στο κρεβάτι του για ύπνο,

— Τά μεσάνυχτα κοντά
τινάχτηνε τρομαγμένος
άπό τό λαγοκοιμισμά του,

— Ό Πέντρο πάγωσε.
— Σε κρατάω έπιτέλους,
δύμιε του Σατανά!

— Η έπιστήμη, παρ'
όλες τίς σημερινές
προόδους τής,
βλά δισκολενόταν
πολύ να μάς
έξηγήση με ποιά
δικαίωμα και με
τίπως τήν άδεια
παράτησε τήν
κρεμάλα του
ο Τζών,

— Γι' αυτό
και περιωρίστηνε
να κάνη τό σταυρό του,
νομίζοντας
άρεκτό αυτό
τό πράγμα για
τό διώξιμο
του συγχρόνως
μονομορφίζαν
ένα σωρό
έξορρισμούς:

— Βοήθα,
Χριστέ και
Παναγιά!
Μεγάλη σου
ή χάρι,
Άγιέ μου
Ίάκωβε
τής Κοιμοστέλλας...

— Ό Τζών
γέλασε
σαρκαστικά
τόρα και
ξεφώνησε
στον ανατριχιασμένο
Πέντρο:

— Ότε ο Διάβολος
δέν θά
σε γλιτώσει
άπό τό νύχι
μου,
αχρείε!
Φώναζε
και
παρκαλά
δσο
θέλεις...

— Άλλά
πότε θά
τό τραβήξη
τό σκοινί
αυτό;...
Γιατί
δέν
πιστεύω
να
σκέπτεστε
ότι
είνε
δυνατόν
ποτέ
να
σάς
στειλουν
τό
δήμο
άπό
τό
Λονδίνο!

— Άχ,
πόσο
κακό
σάς
έκανα
αθελά
μου...
Πόσο
δύ
ύποφέρητε
τόρα...
Μά
τί
νάκανα;
Πρώτη
φορά
κρεμοόσα,
βλέπετε,
άνθρωπο,

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

Ένα επιτυχεστάτο σκίτσο
της μεγαλειέτας συγγραφέως
Γαλλίδος συγγραφέως κ.
Κολέτ, ή όποιά,
ός γνωστόν,
άνοίξε
τελευταία
'Υπσιτοπού
Καλλονής.
Τό σκίτσο
είνε
κατωμένο
μ'
έλαχιστες
γραμμές
και
μή
τή
φράσι:
'Poudre
de Riz,
Colette'.

